

"התפקענו מרוב צחוק. לא יכולנו לנשום במשך כמה דקות. בכל זאת, לא בכל יום רואים מגבעת של 'דוס' הופכת לצלחת מעופפת, בלי תכנון מוקדם ובכוונת ישר.

"אחרי שנרגענו קצת, הסתכלנו על הרב ההוא. רצינו לראות מה תהיה התגובה שלו. הוא לא נבהל. הוא הלך אל המקום בו הייתה מונחת המגבעת שלו, הרים אותה וחבש אותה לראשו, ולאחד מכן החל פוסע לכיווננו.

"לא פחדנו. וכי מה יכול רב לעשות לנו? ואני, כמו תמיד, הייתי החצוף והנועז מכולם. רבי, אתה רוצה לעשות לנו קידוש, אז להצטרף למשחק? קראתי לעברו, כשכבר היה במוחק פסיעה מאתנו.

"הופתעתי מהמבט החודר שבעיניו. נראה היה שהלעג שלי לא עושה עליו רושם. 'איפה ההורים שלך?', שאל. 'מתו!' הרמתי מולו את סנטרי בעזות. מה זה עניינדך?

"חשבתי שהוא יסתלק, אבל הוא אמר לי: 'בוא איתי! עד היום אינני יכול להסביר זאת לגמרי, נדמה לי שהייתי משועשע מכל העסק, ופשוט החלטתי ללכת על זה עד הסוף. הלכתי איתו, בשתיקה, ואחרי צעידה של כמה רחובות הגענו לביתו.

"הרב נכנס לבית, ואני אחריו. הוא מזג יין לכוס קידוש, התיישב וסימן לי לשבת לצידו.

בקצה השולחן התיישבה הרבנית. הרב קידש על היין בקול נעים, שתה והעביר לי את הכוס. ואז שאל: 'אתה רעב?'

"באמת שהייתי רעב. ההורים שלי היו גם מחוסרי יכולת, ולא הסתרתי זאת. אני מת מרעבו, הכרזתי. הרב סימן בעיניו לרבנית, ובתוך כמה רגעים הונחה לפני מנה מכובדת. צללתי לתוך הצלחת ואכלתי ברעבתנות, כאילו לא אכלתי שבוע. הרב, לעומת זאת, אכל מעט מאוד. רק אחרי ימים ארוכים הבנתי שאני אכלתי בעצם גם את האוכל שלו, וגם את האוכל של הרבנית.

"כשסיימתי לאכול, הניח הרב ידו על כתפי ושאל בקול רך: 'אתה עייף?'

"מת מעייפות, נהמתי. ושוב סימן לי הרב ללכת אתו. הוא הוליך אותי לאחד החדרים בבית, הציע לי מיטה וביקש ממני לעלות לנחת.

"ישנתי במיטה ההיא כל השבת. כשפקחתי את עיני, כבר היה מוצאי שבת. יצאתי לסלון וראיתי את הרב יושב ולומד. כשראה אותי, אורו עיניו. 'ברוך הבא, בוא תעשה הבדלה! אמר. לא הייתי מסוגל להתנגד. הרב מזג לי יין, הדליק לי את הנר והגיש לי בשמים, וגם הסביר לי איך לברך.

"אחר כך התיישב מולי ושאל בהתעניינות כנה: 'מה אתה מתכנן לעשות?', אמרתי לו שאני רוצה ללכת לקולנוע לראות סרט. 'זכמה זה עולה?' הוא שאל. 'לירה וחצי, ענית'."

הודעות מרכז "Shul for you" פתוח בימים: א - ה פלא... 052-5079555

לוח שנה

לידיעת הציבור אפשר לרכוש לוח שנה.

כמו כן אפשר לרכוש לוח שנה בצורת טבלה על דפים בגודל A4. הרכישה אצל יובל פרטובי פל... 0505919251

העלון לרפואת והצלחת יוסי ביטון הבעלים של "אביזרי הגולן" וכל משפחתו ישלם ה' פעולו אמן

יוסף זוסדי ורזזל

נערך ויוצא לאור ע"י "הזסדי יוסף זרזזל" [בהשתתפות כולל "יוני המעלה"]
העלון לע"ג אבי מורי ר' יוסף בר אסתר סויסה ז"ל שנלב"ע ביום י' סיון התשנ"ב ואימי מורתי רחל בת איזיה סויסה ע"ה שנלב"ע ביום כ"ו מר חשון התשע"ז

1421

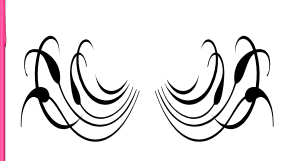
"השמחה שבהכרת הארעיות"

אמרו רבותינו ז"ל "צא מדירת קבע ושב בדירת עראי". ולכאורה קשה להבין דבר זה, כי הרי חג הסוכות הוא זמן שמחתינו, וכתב הרמב"ם: "אף על פי שכל המועדות מצוה לשמחה בהן, בחג הסוכות היתה במקדש יום שמחה יתירה, שנאמר: "ושמחת לפני ה' אלוקיך שבעת ימים" - מצוה להרבות בשמחה זו". ואם מצוה להרבות בשמחה זו מדוע צונו התורה לצאת מדירת קבע ולשבת בדירת עראי, והרי זה מפריע לשמחה?

אמנם אם נתבונן בזה נראה כי שמחה אמיתית לא יכולים להשיג אלא כשבאים לכדי הכרה כי העולם הזה הוא רק ישיבת עראי כי מי שחושב שתכלית האדם היא בעולם הזה ועושה כאן ישיבת קבע, אי אפשר לו להגיע לידי שמחה פנימית, כי בדרך כלל מי שהוא שקוע בהבלי העולם הזה חסרה לו שמחה, כי שמחה היא דבר רוחני ומגיעים לשמחה רק אלו שמתקרבים אל ה' יתברך, וכל התאוות והבלי העולם מפילות על האדם עצבות אשר היא אבי אבות הטומאה. ועוד כי מי שהוא שקוע בהבלי העולם, אי אפשר לו להיות בשמחה, כי הקנאה והתאוה מפריעה לו להיות שמח, כי תמיד נדמה לו שחסר לו, אבל אם האדם מבין שהעולם הזה הוא רק ישיבת עראי, הוא לא מקנה משום אדם וממילא הוא שמח במה שיש לו. וזוהי הסיבה שיש נוהגים לקרוא "קהלת" בחג הסוכות, כי כל זמן שאדם קשור להבלי העולם הזה אי אפשר לו להיות שמח כראוי, כי התאוה והקנאה אוכלות את לב האדם ומפילות עליו עצבות, לכן קוראים קהלת ומתבוננים איך שכל הבלי העולם הזה הם הבליים ולא כדאי לרדוף אחריהם, ואז יכול לקיים המצוה של "ושמחת".

מתפלל

שבת יג' תשרי ה-תשפ"ג
פרשה: האזינו
הפטרה: וידבר דוד לה'

הדלקת נרות - 17:57
צאת השבת - 18:48
ר"ת: 19:28

הדלקת נרות בשבת הבאה 17:48

שוכות	האזינו
5:36	עמוד השחר: 5:29
5:43	זמן טלית: 5:36
6:44	זריחה: 6:39
12:26	חצות: 12:28
12:55	מנחה גדולה: 12:57
18:09	שקיעה: 18:17

Shul for you

ובחרת בחיים למען תחיה

האנשים של היום מחפשים דרך כיצד "להרוג את הזמן". אבל התורה אמרה: "ובחרת בחיים למען תחיה". תחפש חיים שיהיו מלאים אמת וטוהר, והם מבוועי חיים, ואל תפנה לחיי ריקנות.

העלון לרפואת חמי וחמולי שלום בר שמחה ומרים בת רחל מנשה בר דוד וצביה מרת אחתי דינה בת רחל הרוצה להקדיש את העלון או חלקו בטל... 052-5079555

העלון לע"ג מכלוף עמרם בן לולו בר זוהרה עזיזה ז"ל שנלב"ע י' תשרי תשצ"ב.

תנע ח

Shul for you & more

"יערוף כמטר לקויו"

יש לפרש בדרך רמז, כי הנה יש אדם שלומד תורה ולא מבין את הלימוד או שלא רואה את התועלת באופן מיידית, ועל כן מתייאש הוא חלילה ועוזב לגמרי את הלימוד. אולם צריך האדם לדעת, שלא תמיד רואים את התועלת באופן מיידית, וצריך לעמול ולעמול וסוף חכבור לבוא שיבין את הלימוד ותהיה לו תועלת עצומה, והדבר דומה למטר שכשם שלא רואים מיד את התועלת בירידת המטר, אלא רק לאחר זמן כשיגיע השמש והאדמה תוציא את פירותיה, כך גם בלימוד התורה, וזהו שאמר הכתוב: "יערוף כמטר לקויו".

"יערוף כמטר לקויו"

דימה את התורה למטר, לומר לך, כשם שצריך להתפלל על המטר בחורף בכל יום, כך צריך האדם להתפלל לפני ה' יתברך שתהיה לו הצלחה בלימוד, בנוסף להתמדתו ויגיעתו בתורה, וכפי שאמרו בתלמוד (נדה ע:): מה יעשה אדם ויחכם? אמר להם: ירבה בישיבה וימעט בסחורה, אמרו: הרבה עשו כן ולא הועיל להם, אלא יבקשו רחמים ממי שהחכמה שלו שנאמר: (משלי ב, ו): "כי ה' יתן חכמה מפיו דעת ותבונה".

וטעם נוסף שדימה את התורה למטר, לומר לך כשם שהמטר בועף מקלקל את הזרעים, כך כשאדם לומד תורה בועף, ומבייש את חבריו ושמה בתקלת חבריו, הרי זה מזיק ומקלקל בעולמות העליונים, וכמו שאמרו בתלמוד (תענית ד.): שאף על פי שתלמיד חכם צריך להיות קשה כבורל, מכל מקום צריך הוא להתנהג בנחת שנאמר: "והסתר כעס מלבך".

"יערוף כמטר לקויו תול כטל אמרתי"

ההבדל בין הגשם לבין הטל הוא בזה, שהגשם יורד טיפין ואילו הטל שופע בבת אחת ומתפשט על פני האדמה, נמצא שניתן לספור את טיפות הגשם הכופלות במקום מסויים, מה שאין כן הטל, שטיפותיו אינן ניתנות לספירה, כיון שהן יורדות כולן בבת אחת.

כיוצא בזה ההבדל בין התורה שבכתב לבין התורה שבעל פה, התורה שבכתב מכילה את תרי"ג המצוות, ואילו התורה שבעל פה מבארת את התורה שבכתב. כאשר משה רבינו בשירתו האלקית ביקש להזכיר את

ישראל על שמירת התורה ומצוותיה לכל פרטיהן ודקדוקיהן, אמר (דברים לב, ב): "יערוף כמטר לקויו תול כטל אמרתי", כלומר: התורה שבכתב, הלקח הנצחי של הקדוש ברוך הוא עם ישראל, הוא בבחינת מטר, משום שמצוות התורה הן ממוספרות, תרי"ג, ואילו התורה שבעל פה היא בבחינת טל, משום שהיא רחבה מני ים ואינה ניתנת לספירה ולמדידה.

"יערוף כמטר לקויו תול כטל אמרתי"

יש להבין מדוע הכתוב דימה את התורה למטר וגם לטל, ולאחר שדימה אותה לטל, חזר שוב ודימה אותה למטר באמרו "כשעירים עלי דשא וכרביבים עלי עשב?"

וההסבר הוא על פי מה שמסופר בספרים הקדושים (מהר"א גבישון ז"ל בביאור משלי): מלך מצרים היה יושב במסיבה עם כל השרים, וגם הרמב"ם ז"ל היה ביניהם. אמר המלך לשרים: הגידו נא לי כמה ערכי וכמה אני שווה? וכולם כבהמות נדמו ולא ענו, כי פחדו להמשיל אותו לאיזה דבר פן יכעס, אך הרמב"ם ז"ל אמר: אדוני המלך! שוויך וערכך כמו המטר שהוא מחיה את כל העולם. והמלך שיבח את הרמב"ם, כיון שלא שם לו גבול.

ונראה שכוונת הרמב"ם היתה לומר, שכולם נהנים מהמלך על ועשיר חלש וגבור, כי אלמלא מוראה של מלכות איש את רעהו חיים בלעו. וכן המטר כולם נהנים ממנו, עשיר ועני חלש וגבור גבוה ונמוך.

ולכן הכתוב דימה את התורה למטר, כיון שיד הכל שוה בו עני ועשיר חלש וגבור, כל הרוצה ליטול יבוא ויטול. וטעם נוסף שדימה אותה למטר, שכשם שהמטר אין קונים אותו בכסף, כך התורה צריך ללמדה בחנם, ולכן אמר תחילה "יערוף כמטר לקויו". אולם מכיון שהמטר לא נהנים ממנו אלא בימות החורף אבל בקיץ הוא קללה, לכן חזר ודימה אותה לטל, ואמר "תול כטל אמרתי", שאין הטל נפסק לא בחורף ולא בקיץ. ומכיון שהטל אינו יורד אלא בלילה ואינו מצוי ביום, ואילו התורה צריך לעסוק בה ביום ובלילה, לכן חזר ודימה אותה למטר פעם שניה, כי המטר יורד בין ביום ובין בלילה, ולכן אמר "כשעירים עלי דשא וכרביבים עלי עשב".

לחן לתורה

"צדיק וישר הוא"

ה'חפץ חיים' פגש פעם אחד מתלמידיו לשעבר, ושאלו לשלומו. אותו תלמיד, שלא היה בקו הבריאות, השיב: לא היה מזיק אילו היה קצת יותר טוב. הגיב ה'חפץ חיים': מניין לך שלא היה מזיק? הרי "כל מה דעביד רחמנא לטב עביד", ואם הוא מודד לנו במידה מסוימת – בודאי שזה מה שצריך להיות, ולא יכול להיות בשבילנו משהו אחר יותר טוב...

הלכות לחן

דיני עונג שבת וכבוד שבת, וההכנות לקראת שבת
ההלכות מספר "הלכה ברורה" להרה"ג דוד יוסף שליט"א

הקדמה להלכות מלאכת גוי הנעשית בשבת

איסור אמירה לגוי בשבת, מקורותיו ופעמיו

א. חכמינו ז"ל אסרו לומר לגוי לעשות בשבת כל מלאכה שאסור לישראל לעשותה, ואפילו אומר לו קודם השבת שיעשה כן בשבת. ולדעת הרמב"ם (פרק ו' מהלכות שבת הלכה א') טעם האיסור הוא כדי שלא תהיה שבת קלה בעיניהם ויבואו לעשות בעצמם. ויש אומרים שטעם האיסור הוא מפני שהגוי הוא שלווחו של היהודי, ואף על פי שהלכה רווחת בידינו שאין שליחות לגוי, מכל מקום לחומרא יש שליחות לגוי.

ויש אומרים שאיסור אמירה לגוי נלמד ממה שכתוב (ישעיה פרק נח פסוק יג) "ודבר דבר", דיבור אסור, וכשם שדיבור חול אסור בשבת, כך אמירה לגוי לעשות מלאכה בשבת אסורה. ויש שלמדו איסור אמירה לגוי ממה שנאמר בתורה (שמות פרק יב פסוק טז) "כל מלאכה לא יעשה בהם", ודרשו חז"ל (במכילתא שם) לא תעשה אתה, ולא יעשה חברך, ולא יעשה נכרי מלאכתך. ויש מרבתינו הראשונים הסוברים שדרשה גמורה היא מן התורה. אולם לדעת רוב רבתינו הראשונים והאחרונים, איסור אמירה לגוי בשבת אינו אלא מדרבנן, והפסוק הנ"ל אינו אלא אסמכתא בעלמא.

ועיקר דיני אמירה לגוי, יבוארו בס"ד להלן (סימן שז). ובסימנים אלו יבוארו דיני מלאכת ישראל הנעשית על ידי הגוי כשהגוי שכירו של היהודי בשדה או בבית מרחץ או בחנות וכיוצא בזה, או עושה עבורו מלאכה באריסות או בקבלנות, או כשיהודי וגוי שותפים באיזה עסק, או כשמשאל או משכיר היהודי כליו לגוי העובד בהם בשבת.

הנאה ממלאכה שנעשתה בשבת עבור יהודי

ב. אם עשה הגוי מלאכה בשבת באיסור עבור יהודי, אסרו חכמים ליהנות ממלאכה זו בשבת. ואפילו אם עשה הגוי מעצמו מלאכה בשבת עבור יהודי, בלא שיאמר לו היהודי לעשות כן, אסרו חכמים ליהנות ממלאכה זו בשבת. ואף במוצאי שבת אינו רשאי ליהנות ממלאכה שעשה הגוי בעבורו עד שיעבור שיעור זמן "בכדי שיעשו", דהיינו שיעבור זמן במוצאי שבת כשיעור זמן עשיית מלאכה זו. אבל אם עשה הגוי מלאכה בשבת בשביל עצמו, פעמים שמוותר היהודי ליהנות ממנה בשבת. ויבוארו דינים אלו בס"ד להלן (סימן שכח).

ויש אומרים שהטעם שהצריכו חכמים להמתין שלא ליהנות ממלאכה שעשה הגוי עבור יהודי בשבת עד מוצאי שבת כשיגיע שיעור "בכדי שיעשו", הוא כדי שלא יהנה היהודי ממלאכה שנעשית בשבילו בשבת. ויש אומרים שהטעם לזה הוא מפני שיש לחוש שמא יאמר לו היהודי לעשות בשבילו בשבת.